

дължаваме своитѣ занятия до като получимъ нови распореждания. Въ очакване на тѣхъ, ние прекарахме мирно слѣдующитѣ петъ дни, забравихме съвсѣмъ за опасността и престанахме даже да мислимъ за пжтуванье отъ Габрово; изново си разложихме нѣщата и ако понѣкога говорихме за пжтуванье, то не за друго, освѣнъ за движение напрѣдъ слѣдъ нашата армия, която споредъ както бѣхме ние убѣдени, ще върви съ бързи стѣпки задъ Балканътъ, въ Казанлъкъ, въ Одринъ и т. н.

Но ето че се връща веднѣжъ сестра Т. отъ дежурство изъ болницата, връща се по-рано отъ обикновенното врѣме, разбужда всички и съобщава слѣдующитѣ новини: че щабътъ на 9-а дивизия, на която при болницата ние тогасъ стояхме, отпжтувалъ за Севлиево прѣзъ пощта, часътъ по два. На подвижната болница, която по онова врѣме се намиралаше въ планината, била дадена заповѣдъ да се връща назадъ и колкото може по-скоро да върви такожде за Севлиево. Ние бѣхме вѣче навикнали да вѣрваме на съкакви новости само на половина; но наскоро дойде при мене главния лѣкаръ, въ нашата болница, Анучинъ, който се намѣрваше тогасъ въ Габрово и потвърди сичко що бѣше казала Сестрата. Ние начнахме незабавно да се приготвяме за пжтъ и слѣдъ два часа нашитѣ нѣща бѣха вѣче натоварени на колата; върѣгахъ конетѣ; всичко вършихме бърже и калугеркитѣ съ страхъ ни глѣдаха като бързахме да си прибираме нѣщата и не имъ се щѣше да вѣрватъ че ние отиваме по работа а не бѣгаме отъ Габрово по причина на нѣкоя нова злочестина. Тѣ ни изпращаха съ скръбъ и съжаление; нѣкои отъ